

¡ELLA!

Air vaig somniar que la havia trohada. La vaig veure confosament, com se veu en somnis, però creient per breus instants que era la meua Ella verdadera, com se creuen totes les veritats que somniem, encara que al despertar les trobem amargues.

Jo, estava cansat d'una llarga caminada; havia fet quinz' anys de camí pujant i baixant i donant voltes pels mateixos curriols d'una mateixa montanya molt alta. De sobte havia vist el plà: tot eren prades verdes, tot eren camps daurats... Més no s' veia cap arbre. I la planura de prades verdes i camps daurats era molt gran; s'extenia cap al lluny fins a topar amb la volta blava del cel aon els tres colors se confonien: ¡Blau, Verd, Daurat! ¡Deuria ésser la gloria allí!... Una ratlla blanca, la mateixa ratlla blanca que separava les prades verdes dels camps daurats i que venia no se d'aon, anava tota dreta, ben dreta cap aquelles boires suaus i transparents del lluny que eren blaves i verdes i daurades alhora. Més, avans d'arribar al fi, aquella ratlla blanca i dreta se fonia. ¿Se perdia allí en realitat? Un jorn aniré a veure-ho—vaig pensar—puig per aquest camí jo tinc de passar-hi. ¡És tant dret, és tant blanc, i va tant lluny!... ¡La felicitat deu ésser molt aprop d'allà on se fon la ratlla blanca! Tot lo més hi haurà quinze pams, un barranc de quinze pams ¿quin jove de quinz' anys no l salta? Jo n'estava segur del meu salt, del salt que donaria... La qüestió era arribar. Arribar a la fi de la ratlla

Vaig fer un primer salt desde la última roca de la montanya i vaig trobar-me al bell mig dels camps daurats. Tot eren espigues. ¡Quantes espigues! Ni m deixaven caminar. Amb les mans i amb els peus tenia d'apartar-les. Més elles rondinaven. Aleshores vaig veure que les espigues més grosses —n' hi havien de totes les alçaries, fins de més altes que jo—s' hi feien a empenyes, a cops de puny i a coces; i les altres rodolaven per terra sense queixar-se. ¿Perquè, si eren més petites? I també vaig veure que les grosses amb les grosses no s' barraven mai. Anaven fent via per camins paralels sense topar-se. A voltes fins se daven les mans i se ajudaven. I també vaig veure que elles amb tot i donar empenyes, fer caure espigues i tenir de saltar per sobre de les altres, feien més camí que jo que volia apartar-les suauement, sense fe-ls-hi mal. No me ls agraien els meus bons modos i com més bé les tractava més s' espesseien davant meu. I aixó que jó també n' era de fort i m veia amb cor de tirar per terra a les espigues més altes. Per aixó sens dupte no m deien res a mi. Me deixaven estar. Però al veure el meu modo fi d'apartar les espigues petites me miraven de reüll i somreien, sense deixar perxó d'avançar donant empenyes i ajocant espigues. I vaig veure que totes, petites i grosses, arrogegant-se aquelles però amb el cap ben alt, estira-

des aquestes però amb el cap cot i respirant afadigades, arribaven al camí i en ell se paraven guaitant de l'altre costat de la ratlla blanca, del costat de les prades verdes.

Una, dugues, mil professons de campanetes blanques anaven passant, totes mulladetes de rosada. Anaven passant mandrosament guaitant, cap aci de la ratlla dreta. Guaitaven les espigues d'or silenciosament; però amb els ulls les cridaven. Ulls negres que llençaven raigs de foc, ulls blaus que plo-raven llágrimes dolces, ulls verds que miraven fit i xuclaven, ulls grisos, ulls tornassolats, ulls indefinibles que distretament, però amb més seny, semblaven cercar quelcom, d'elles soles conegut, entre aquella munió d'espigues. ¿Que volien aquelles campanetes, aquells ulls que de tantes maneres miraven demanant empró una mateixa cosa? ¿Vollien sortir dels prats humits ont els seus peusets se hi consumien i s' mullaven?

I vaig veure que les espigues més grosses agafaven brutalment les més tendres campanetes blanques, se les miraven amb ulls lascius i després les sospesaven. Si no feien el pés les abandonaven al mig del camí aon, pobretes se marcien; moltes de elles, rodolant anaven a caure del costat dels camps daurats. I aleshores l'espectacle era tragic: totes les espigues grans i petites s' hi abraonaven; les mossegaven, les trepitjaven; se les feien passar de mans a mans, se les preñien i les destroçaven. I mai ne tenien prou, com més ne queien més ne volien. Mentrestant les espigues grosses anaven sospesant, i quan trobaven una campaneta blanca que feia bon pés se la enduien camí enllá; no pas joiosos i donant-se les mans sinó fent-les caminar endavant i mirant recelosos. Aixís anaven a perdre-s al lluny de l'horitzó aont el temple de la Felicitat s' hi ovirava. Més jo no podia veure si hi arribaven. Sols veia que a l'arribar al terme de la ratlla blanca desapareixien.

Moltes altres espigues que no eren pastant grosses també sortien dels camps daurats. Unes perque s' cansaven d'esperar les campanetes que queien, altres perque tenint poca força no n' podien haver cap o si la havien ja arribava a ses mans tota destroçada, i altres, en fi, perque no n' volien de campanetes caigudes, totes elles, grans i xiques, també s' acostaven de la banda de les prades verdes i triaven la seva campaneta blanca. I també sen anaven camí enllá de parella en parella. Unes donant-se les mans, altres abraçadets pel cos, petonejant-se, altres caminant serioses de costat, altres corrent enjogassades... I totes, com les primeres, se perdien allá al lluny de l'horitzó, a quinze pams del Temple magnífic.

Peró lo més trist de tot, era l'espectacle que quedava enrera. Les campanetes blanques que després de donar trenta voltes no eren pas sospesades ni amanyagades per ningú, s' arreconaven del costat de la montanya. Una mena d'espigues seques, negroses i revellides que havien desertat